

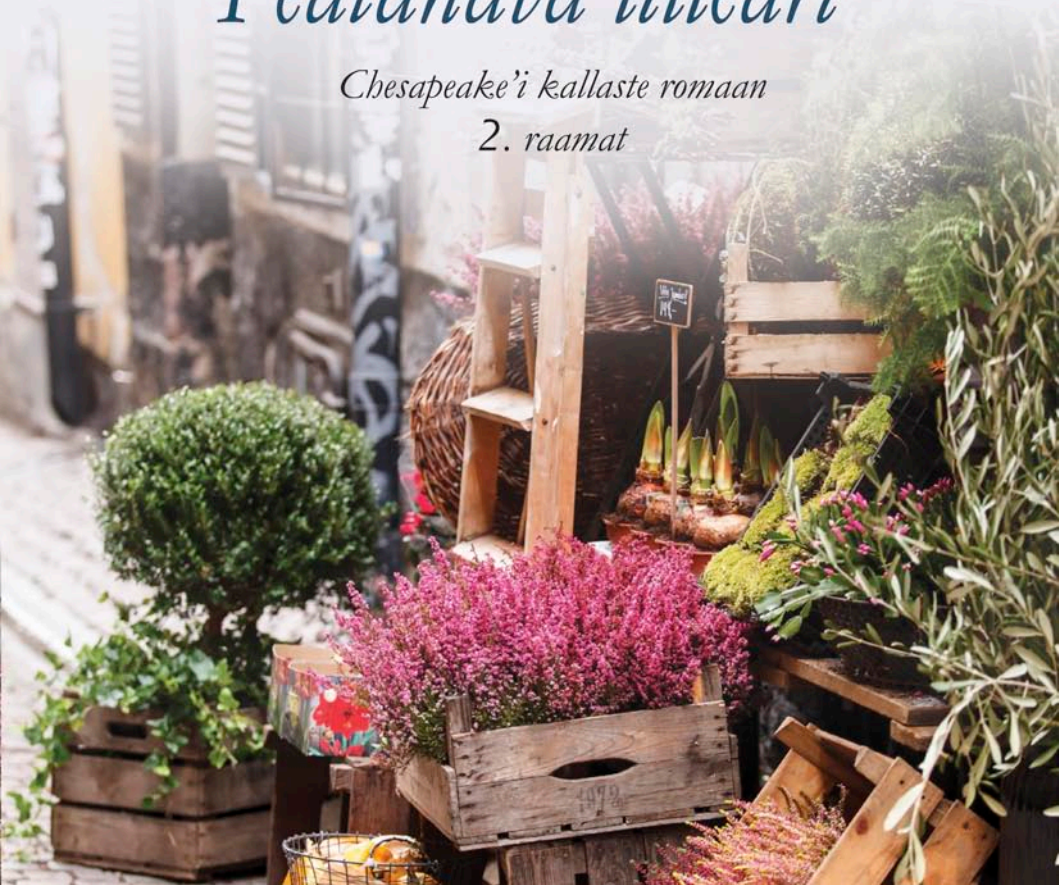
New York Timesi bestsellerite autor

SHERRYL WOODS

Peatänava lilleäri

Chesapeake'i kallaste romaan

2. raamat

Sherryl Woods
Flowers on Main
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2009 by Sherryl Woods
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05343118
ISBN 978-9949-82-230-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Head sõbrad!

Tere tulemast tagasi Chesapeake'i lahe kallastele, et osa saada O'Brienite ühtaegu tihedalt seotud, kuid samas juba pesast laiali lennanud perekonnaliikmete tegemistele! Kui te lugesite ka minu eelmist raamatut „Eagle Pointi külaliskamari“, siis teate, et tarvis läheb palju kannatlikkust, et selle pere liikmeid taas kokku tuua. Pole midagi paremat, kui üritada oma loos üht mitte enam nii hästi toimivat perekonda taas ühtseks liita.

Sel korral tutvute te lähemalt keskmise õe Breega, kelle näitekirjaniku-karjäär küll suures Chicago teatris ereda leegiga süttis, kuid nüüd on elu keerdkäigud purunenud unistuste ja haiget saanud hingega noore naise tagasi Chesapeake'i lahe äärde toonud. Oma perekonna ja sõprade juurde naasmine pole talle soovitud lohutust pakkunud. Selleks, et hakata üles ehitama tulevikku, tuleb enne silmitsi seista oma minevikuga.

Olen üsna kindel, et paljud naised sooviksid, et nende minevikku kuuluks selline seksikas, tugev ja imeline maastikukujundaja ametit pidav Jake Collins, aga vähesed meist tahaksid kokku puutuda nende raskustega, mis mehe ja Bree teed kunagi lahku viisid.

Ja nagu nende kahe teineteiseleidmise keerdkäikudest oleks veel vähe, saab kaasa elada ka Bree ema Megani ja isa Mick O'Brieni suhete klaarimisele. See kõik toimub teiste perekonnaliikmete ja Chesapeake'i lahe äärsete elanike tähelepanelike pilkude all.

Loodan, et naudite järjekordseid kohtumisi selle võrratu mereäärse kogukonna inimestega. Soovin teile meeldivat külaskäiku ja ootan teid jälle tagasi. „Tere tulemast!“ kirjaga uksematt on alati trepil teid ootamas.

Parimat!

Sherryl Woods

I

BREE O'BRIEN SURUS oma sõrmed viljakasse tumedasse mulda ja tõstis ühe peotäie näo juurde, et selle lõhna nuusutada. See on tõeline, mitte nagu see pealiskaudne maailm, milles ta viimased kuus aastat on elanud ja üritanud endale nime teha. Aiandus on midagi, mida ta mõistab. Taimi saab kastmise ja nende eest hoolitsemisega kasvama panna. Midagi sellist ei ole teatrimaailmas mitte kunagi võimalik. Vaasitäis hoolikasse buketti sätitud lilli peab meeldima ainult nende ühele saajale, mitte saalitäiele publikule, kellest igaüks on mingil talle omasel viisil kriitik.

Ta tundis suurt kergendust, kui ta õde Abby helistas ja teatas, et nende kolmas õde Jess avab Chesapeake'i kallastel Eagle Pointi külaliskojade maja. See andis talle suurepärase põhjuse Chicagost lahkuda. Tema viimane lavastus sai kriitikutelt hävitavaid hinnanguid ning nädal pärast avaetendust võeti see mängukavast hoopis maha. Kuue aasta jooksul õnnestus tal lavastada üks näidend, mis osutus tõeliseks triumfiks, ning sellele järgnesid kaks läbikukkunud katastroofi.

Mõned lavastajad rõõmustaksid kogu südamest ka ühe õnnestumise üle. Isegi kui see polnud ligilähedalgi Broadwayle jõudmisele. Aga mitte Bree. Bree on alati rohkemat soovinud. Ta oli lootnud, et tõuseb selliste nimede kõrvale nagu Neil Simon, Noel Coward... pagan, isegi Arthur Miller. See oli olnud muidugi pärast seda, kui tema esimest lavastust saatis edu, kui ta oli ilmselgelt liialt ennast täis. Naine arvas, et on võimeline ajastama komöödiat nagu Simon, olema teravmeelne nagu Coward ning omandama Milleri keerulisi draama lavastamise oskusi. Leidus ka kriitikuid, kes arvasid samamoodi nagu Bree.

Kõik see tegi veel hullemaks asjaolu, et tema teine näidend pälvis ainult mahategevaid ja põrmustavaid hinnanguid. Kolmanda etenduse kandsid maha needsamad kriitikud, kes olid Bree esimest lavastust taevani kiitnud. Äkitselt kutsuti tema esimest näidendit ühekordseks õnnestumiseks. Rohkem kui üks kriitik leidis, et ta peaks kahekümne seitsme aastaselt oma karjääri lõppenuks lugema.

Naine tundis suurt kergendust, et keegi tema perekonnast ei olnud tulnud Chicagosse näidendis esietendusele ega pidanud olema tunnistajaks sellele kõrgelt kukkumisele ega lugema neid arvustusi, mis esietenduse õhtule järgnesid. Bree poleks suutnud taluda seda, kuidas pere üritab olla toetav, kui kõik ümberringi on välja öelnud, et tema töö ei kõlba mitte kusagile. Oli juba niigi kohutav, et kõik töökaaslased teatris olid tema karjääri kõige alandavamast hetkest osa saanud. Ükski näitlejatest ei suutnud talle silma vaadata, nagu ka tüki lavastaja – naise armuke, jumal hoia. Mees oli esietendusele järgnenud peol lugenud ühe hävitava arvustuse teise järel, kuni lõpuks kõik paberid vihaselt kokku kortsutas ja prügikasti viskas.

Naine uskus, et ühel päeval, kui ta suudab oma enesekindluse riismed kokku kraapida, avab ta arvuti ning proovib uuesti midagi kirjutada, aga hetkel on tal lihtsalt hea meel olla tagasi Chesapeake'is. Tuttavas ümbruses, koos oma lähedastega, kes pööravad talle tähelepanu lihtsalt sellepärast, et nad kõik armastavad teda, mitte sellepärast, et nad teavad, kuidas ta elu kildudeks purunes. Bree vajab ühist aega oma õdedega, korralikku tühjaks jooksmist jalkaväljakul ning lõppematut üksteise tögamist koos oma venna Connori ja tema sõpradega. Ta vajab võimalust oma õetütred, Abby kaksikuid kallistada.

Bree polnud arugi saanud, kui väga ta tegelikult oli terve aeg koju igatsenud. Hea on olla oma vanas toas, kus ta on kirjutanud oma päeviku esimesed sissekanded, lood ja näidendid, mis ei olnud mõeldud kellegi teise silmadele, ainult tema enda rahulolu jaoks.

Ühte asja on ta veel juba pikka aega vajanud, aga polnud seda hinges tunnistanud. Tal on vaja eemalduda tunnustatud lavastajast ja Chicago teatri ühest juhtidest, Martin Demmingist, kes oli mõnda aega naise mentor ning veel pikemat aega tema armuke. Viimasel ajal nende suhe enam ei toiminud. Võib-olla oli selles süüdi Bree lavastuse läbikukkumine, mis

muutis naise haavatavaks ning ülitundlikuks, aga tundus, nagu mees oleks seda lausa mingil määral nautinud. Bree polnud selliseks suhtumiseks valmis.

Nii, siin ta siis nüüd on. Kolm nädalat pärast Jessi külaliskamari avamist, põlvili oma vanaema aia peenarde vahel, hoolikalt umbrohtu välja kitkumas. Soe päike paitamas ta hoolega päikesekaitsekreemiga sisse kreemitatud õlgu. Esimest korda üle mitme kuu on sinna närvipingetest tekkinud sõlmed lõpuks lahti hargnema hakanud. Ta tunneb end... Bree otsis õigeid sõnu ning mõistis siis, et tunneb enda sees rahu. Ta tunneb end rahulolevana. Isegi oma eluga, olenemata hetkeolukorrast. Bree ei suutnud meenutada, millal ta viimati nii tundis.

Hoolimata kõigest päevitamise kahjulikkuse hoiatustest ja Marty pidevast hurjutamisest, et päike rikub ta liri kohvi karva kahvatu jume, keeras Bree näo päikese poole ning tundis, kuidas see leevendas pea- valu, mille tõi kaasa mineviku peale mõtlemine.

Sellele mõeldes jäid naise käed paigale ja ta ohkas sügavalt. Kas see on ikka *minevik*? Kõik see? Chicago? Teater? Kirjutamine? Marty? Kas ta on tõesti kõigele sellele igaveseks selja pööranud? Kas ta suudab end lahti kiskuda sellest maailmast, mis alles mõned kuud tagasi tähendas talle siin elus kõike? Kas seda ta siin mulla peal põlvitades tegigi, kuigi oleks juba päevi tagasi pidanud naasma selle elu juurde, millest ta alati unistanud oli? Kas ta on alla andnud? Peidab ennast? Või lakub lihtsalt oma haavu, enne kui lahinguväljale tagasi suundub?

Sel hetkel Bree mõistis, et just täpselt see Chicago tema jaoks ongi – lahinguväli, kus on liiga palju potentsiaalseid vaenlasi: produtsent, direktor, näitlejad, kriitikud, publik. Neil kõigil on oma arusaam sellest, milline peaks Bree loomingu olema. Mõnel päeval on kõik hinnangud imelises harmoonias. Teistel kordadel võib see olla emotsionaalne sõda, kus relvadeks on hoolikalt valitud sõnad ning mille stseene vormivad erinevad arvamused ja seisukohad. Kõik arvavad, et nende seisukoht on oluline ja õige.

Naine istus oma kandadele ning ohkas kogu südamest. Oh, kuidas ta küll soovib, et teaks vastust kasvõi ühele neist küsimustest.

„Sa oled juba kolm minu suvist floksi üles tõmmanud,“ lausus mamma pahakspaneva tooniga, kui ta Bree tema mõtetest äratas. „Kas

sa tahaksid rääkida, milles asi, enne kui terve mu mitmeaastaste taimede aia üles kaevad? Ma olen sellega aastaid vaeva näinud.”

Bree heitis pilgu oma vanaemale, kes seisis, käed puusas, väike, aga krapsakas. Peas aiatöökaabu, jalas tennised ning ereroosat värvi lühike-sed püksid, mis sobisid täpselt pluusiga, mida ta kandis. Bree vaatas pikka tumelillat floksi, mille ta juba hooletult umbrohu hulka oli heitnud, ning lausus kahetseva häälega: „Juured on alles. Istutan selle uuesti maha ning kastan ja väetan hoolikalt. Küll nendega saab kõik korda, mamma.”

Vanaema heitis oma lapselapsele pilgu, millest võis välja lugeda, et ta teadis täpselt, mis Breega toimub, aga ta ootas, et pojatütär ise selle teema üles võtaks.

„Kas sa saad enda kohta sama öelda?” küsis vanaema. „Kas sinuga saab ka kõik korda?”

Bree keeras automaatselt pea ära ning pööras kogu oma tähelepanu sellele, et floks saaks uuesti maha istutatud. „Mul on praegu palju mõt-tes,” pomises ta vaikselt, nagu kartes, et kinnitab vanaema kahtlusi, kui midagi rohkemat ütleb. Tervest tema perekonnast mõistis teda tõeliselt ainult vanaema, kes nägi otse tema südamesse isegi siis, kui Bree sõnagi ei lausunud. Oma isa ja kõigi suhtlusaldiste sugulaste jaoks on ta enamasti täielik mõistatus.

„Sa oled piisavalt kaua eemal olnud,” lausus vanaema. „Praegu oleks sul vaja osasid neist mõtetest kellegagi jagada. Jagatud mure on pool muret. Kui sa ei taha mulle rääkida, mis sind vaevab, siis mine külalis-majja ja söö koos Jessiga lõunat või helista Abbyle. Tal oleks hea meel, kui sa temaga Baltimore’is lõunataksid. Olen selles kindel. Ta saaks sinu ees oma uute kontoriruumidega eputada. Ja sina saaksid oma õega ühe südamest südamesse vestluse maha pidada.”

„Jessil on palju tegemist. Tal pole aega minu kaeblemist ja kurtmist kuulata. Abbyga on sama lugu. Nüüd, kui nad on Trace’iga kihlatud ja ta kihutab iga päev Baltimore’i vahet, siis ei leia ta enam iseenda ja kak-sikute jaokski aega. Ta ei saa seda ammugi veel minu peale raisata.”

„Rumalus! Nad mõlemad leiaksid sinu jaoks aega, sest nad on su õed,” vuristas vanaema kannatamatul toonil.